

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 11 (206)
ЛИСТОПАД
2021 РОКУ

СТАРШОМУ ЄПІСКОПУ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ МИХАЙЛУ ПАНОЧКУ - 70 РОКІВ! СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО!

Вже 23 роки він очолює братство, яке налічує більше 110 тисяч віруючих і є п'ятим за чисельністю серед релігійних організацій в Україні. Це вже п'ята його каденція як глави Української Церкви ХВЄ. Наступного року служителі УЦХВЄ обиратимуть нового очільника.

Михайло Паночко – прихильник поміркованого п'ятидесятництва. Жодного разу він не був помічений у якихось брудних скандалах, фінансових махінаціях, відвертих лжеченнях, поширенні фейків. Він завжди висловлюється обережно та мудро.

Його проповіді слухають чимало видатних та впливових людей і навіть звертаються до нього за консультацією.

За заслуги перед державою і суспільством Михайло Степанович нагороджений нагородою президента України – орденом «За заслуги» 3-го ступеня, орденом Ярослава Мудрого 5 ступеня та іншими відзнаками.

В ЄВРОПІ ЄВАНГЕЛЬСЬКІ ХРИСТИЯНИ АКТИВНО БЕРУТЬ УЧАСТЬ У СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНІЙ РОБОТІ

Євангельські християни в Португалії, Німеччині та Італії прагнуть бути сіллію і світлом і намагаються встановити зв'язок із суспільством через суспільно-політичну роботу.

Президент Португальського євангельського альянсу (ЕА) Антоніо Калаїм зустрівся з міністром юстиції Францискою ван Дунем, щоб обговорити проблеми євангельських церков щодо місць їх зібрань у будинках чи магазинах, а також доступу капеланів до в'язниць і лікарень. На зустрічі Калаїм мав змогу висловити глибоку стурбованість прогресивним ставленням до виховання, яке діти матимуть вже з восьми років. Він наголосив на важливості «побудови справжніх і позитивних зв'язків з політиками для того, щоб вони прислухалися».

Німецький євангельський альянс (DEA) дедалі більше стурбований атмосферою страху, критики, гніву і навіть теорій змови, що виникла через пандемію Covid-19. Тому Уве Геймовскі та Керстен Рідер, які працюють в офісі DEA в німецькому парламенті, опублікували статтю під назвою «Час надії – заклик до єдності та молитви». Вони кинули виклик євангелістам – слухати Бога більше,

ніж лжепророків чи адептів змови, і бути носіями надії та будівниками мостів у ці неспокійні часи.

Потім вони написали кожному окремому депутату, подякувавши їм за роботу під час пандемічної кризи, та надіслали посилання на свою статтю. Декілька народних депутатів були дуже вдячні за це заохочення.

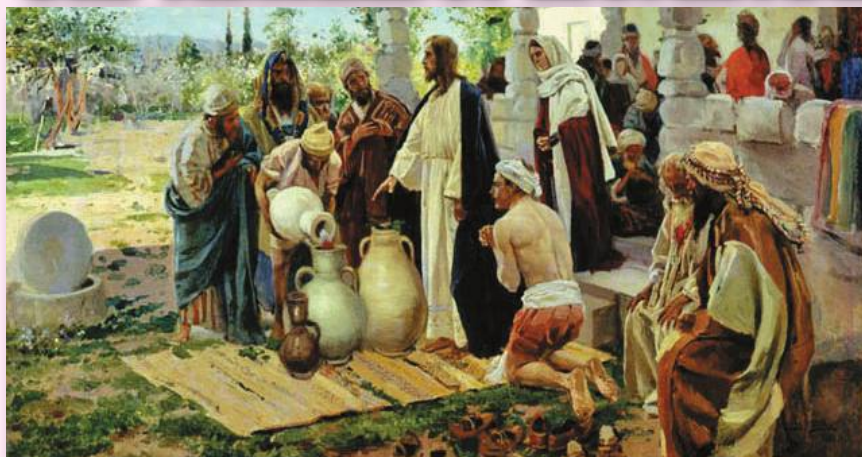
Італійський парламент обговорює закон про захист представників ЛГБТ-спільноти від дискримінації,

а Італійський євангельський альянс та інші люблять остаточну версію цього закону про припинення переслідування тих, хто висловлює біблійну позицію щодо сексуальності.

Кілька євангельських церков та агенцій придбали місця для реклами в головній італійській газеті Corriere della Sera, щоб виразити свої релігійні погляди, у тому числі щодо сім'ї та стосунків взагалі.

evangelicalfocus.com.

ПРИКЛАД СПРАВЖНЬОЇ МОЛИТВИ

Цей секрет молитви можна досягнути, читаючи невелику радісну розповідь про весілля в Кані Галилейській (Ів. 2:1-11). Ісус, його мати і його учні були запрошені на весілля. Видно, ця сім'я була пов'язана з Ісусовою сім'єю родинними чи дружніми зв'язками. Принаймні господарі змогли відкрити матері Ісуса ту принизливу для них обставину, що вино закінчилося. Після цього мати Ісуса повелася, як справжня людина молитви.

По-перше, коли вона дізналася про це, то пішла туди, куди треба. Вона звернулася до Ісуса і розповіла йому про все.

По-друге, зауважте, що саме вона сказала Ісусові. Лише кілька простих слів: «Вина не мають».

Молитися за себе – це означає казати Ісусові, чого бракує нам; молитися про інших – це означає казати Ісусові, чого, як ми бачимо, бракує іншим.

Більше вона нічого не зробила. Сказавши Ісусу про потребу своїх друзів, вона знала, що більше з цього приводу їй турбуватися не варто. Вона знала, що від неї не вимагається допомагати йому зробити це тим або іншим чином. Вона знала його і знала, що її прохання потрапило в надійні руки. Їй було ясно, що Він Сам знає, що робити. Вона розуміла також, що не варто тиснути на нього, закликати протягнути цим друзям руку допомоги. Ніхто так не бажає допомогти, як цього бажає Він!

Виклавши своє прохання, мати Ісуса виконала своє призначення. Її місія в цій справі, як вона розуміла, була повністю закінчена; вона віддала все йому. І, так би мовити, вже не була відповідальною за ситуацію, що склалася. Уся відповідальність лягла на плечі Ісуса, і тепер лише Він міг допомогти господарям у їхній потребі.

До цього вона жодного разу не бачила, щоб Ісус перетворив воду на вино. Тому, можливо, вона навіть і не припускала такого виходу із скрутного становища. Та й навряд чи вона замислювалася над цим. Вона добре знала його і знала, що він не розгубиться і зробить все як слід.

Як правило, вихід із скрутних становищ, який він знаходив, завжди був несподіваним для неї. І принаймні про це їй не треба було піклуватися, витрачати на це час і свої сили.

Саме так треба молитися і нам! І як може змінитися наше молитовне життя, якщо ми

навчимося цьому аспекту священного мистецтва молитви, який був так добре відомий матері Ісуса.

Для багатьох із нас молитва буває дещо обтяжливою. Інстинктивно ми припускаємо, що в молитві не може бути все так просто. Тому ми дуже часто встаємо після молитви з важким серцем. «Чи зможе Бог почути мою молитву? Чи задовольнить Він моє прохання? А як Він це зробить? Усе це здається неймовірним».

Ми продовжуємо жити в стані напруги і чекати відповідь на свої молитви, а якщо відповідь не приходить негайно, нам здається, що треба зробити щось ще для того, щоб Бог почув нас. А що це має бути, ми не можемо зрозуміти, і ця невизначеність породжує занепокоєння, яке і робить молитву такою важкою. Особливо часто це буває, коли ми самі або хтось із дорогих для нас людей серйозно хворий. Нам абсолютно необхідно, щоб молитва була почута.

Усе змінюється, коли ми, подібно до матері Ісуса, починаємо розуміти його так добре, що, переключивши свої труднощі на нього, почувачемося в безпеці. Приймати Ісуса таким чином – це необхідна умова всякої істинної молитви. Тому Дух молитви прагне навчити нас цьому. Його робота полягає в тому, щоб пояснити нам, Який Ісус, і прославити його (Ів. 16:14).

У міру того, як ми пізнаємо Ісуса все краще і краще, наші молитви стають тихими, довірливими і благословеними бесідами з Ним, із нашим найкращим Другом. Бесідами про те, що в нас на душі, чи то наші власні сподівання, чи хвилювання про інших людей. Ми відчуваємо дивний спокій і безпеку, віддавши на його розсуд свої труднощі – великі і малі, бо він не лише піклується про наше благополуччя, але й розуміє, у чому полягає наше благо.

І особливо мирним стане наше молитовне життя, коли нам відкриється, що ми, сказавши йому про все, вже зробили все, що від нас вимагається. З цієї миті ми передали все йому. Це вже його справа, якщо ми маємо право використати такий вираз. Саме так ми і повинні сказати.

Якщо Духові Божому вдасться передати нам цей секрет, наше молитовне життя звільниться від більшої частини того внутрішнього занепокоєння і суєтності, які раніше супроводжували його. Крім того, після молитви ми переживатимемо нове почуття заспокоєння. Ми передали справу до рук Христа і, подібно до його матері, можемо повернутися до своїх справ з почуттям безпеки і щастя.

Він узяв справу у свої руки. Замість страху і занепокоєння ми будемо здатні відчувати своєрідну дитячу безтурботність. Нам залишається лише сказати собі: тепер цікаво буде побачити, як саме він вирішить цю проблему.

МІЖНАРОДНА АСОЦІАЦІЯ ТЮРЕМНОГО СЛУЖІННЯ ЗАЙШЛА В УКРАЇНУ З МАСШТАБНОЮ ПРОГРАМОЮ «ПОДОРОЖ В'ЯЗНЯ»

3 8 по 12 листопада в Україні працювала делегація Міжнародної асоціації тюремного служіння Prison Fellowship International (PIF). Представництва цієї організації діють у 120 країнах світу. Програму «Подорож в'язня», котру вона втілює, на цей час вже пройшли більш як мільйон засуджених у різних кутках світу.

Як розповів В'ячеслав Когут, директор Соціального департаменту УЦХВС та виконавчий директор Української міжконфесійної місії «Духовна і благодійна опіка в місцях позбавлення волі», мета візиту – вивчити динаміку розвитку капеланського служіння в нашій країні та укласти угоду про співпрацю.

«Ми провели першу робочу зустріч із Джоном Г'ю Грейтхедом, старшим регіональним директором в Європі та Центральній Азії, і співробітницею офісу PIF Христіною Урсакіла», – розповідає В'ячеслав Когут.

Наступного дня до колег приєднався Девід Ван Паттен, головний операційний директор PFI International. Разом із делегацією місії «Духовна і благодійна опіка в місцях позбавлення волі», а також у супроводі Юрія Величка, начальника відділу виховних колоній та навчання засуджених Управління ресоціалізації та соціальної реабілітації Департаменту з питань виконання кримінальних покарань, служителі здійснили візид, як кажуть, на поля. А саме на Житомирщину, у Коростенську виправну колонію №71. Там відвідали житловий сектор колонії та поспілкувалися з ув'язненими й адміністрацією, побували в калілі та молитовній кімнаті, де мали бесіду із місцевими пасторами.

Як показала практика, програма «Подорож в'язня» досить ефективна в роботі із засудженими, незалежно від країни, де впроваджується. Її мета – зміна тюремних середовищ та створення умов для повернення в'язнів до гідного життя

в суспільстві.

Це восьми тиждневий курс євангелізації й учнівства, заснований на Євангелії від Марка. Автори запрошують в'язнів у подорож, яка веде до чудесних перемін у їхніх серцях, та розповідають про Ісуса як В'язня.

Оскільки багато ув'язнених відчувають безнадію через ізоляцію, до якої їх привів гріх, їм необхідне слово примирення. Перш за все – примирення з жертвами злочинів, із сім'ями та з Богом.

На Київщині, у с. Дмитрівці, делегація відвідала новозбудований центр реінтеграції та адаптації УЦХВС, який відчинить свої двері для підопічних вже найближчим часом. Це буде одна з платформ, на якій впроваджуватиметься проєкт.

10 листопада відбулася презентація

програми «Подорож в'язня» у головному офісі Департаменту виконання кримінальних покарань України. Зокрема, до заходу долучилися співробітники Управління ресоціалізації та соціальної реабілітації, які високо оцінили перспективи цієї міжнародної програми.

А 11 листопада в офісі Київської церкви «Альфа» Джон Г'ю Грейтхед та Христіна Урсакіла провели тренінги для українських капеланів, які на перших етапах будуть впроваджувати програму в житті. Девід Ван Паттен презентував план та бюджет програми в Україні, після чого відбулося урочисте підписання угоди про співпрацю.

chve.org.ua.

ПИТАННЯ ВАКЦИНИ - ЗБРОЯ САТАНИ, ЩОБ РОЗДІЛИТИ ХРИСТІЯН

Останніми днями Україна посіла шосте місце у світі за кількістю нових випадків захворювання на COVID-19 та четверте місце серед країн Європи. А ще наша країна – на третьому місці у світі серед летальних випадків і на другому – в Європі.

Замість того, щоб бити на сполох та посилюватися в молитвах за припинення смертей від COVID-19, багато християн піддалися спокусі сперечатися з іншими про теологічну природу вакцини. Безперечно, саме диявол – автор цих поділів, суперечок та ненависті, що розгорілися навколо питання вакцинації.

В Євангелії від Матвія 12:25 сказано: «Кожне царство, поділене супроти себе, запустіє. І кожне місто чи дім, поділені супроти себе, не втримаються.» Нам потрібно зрозуміти стратегію диявола, який зброєю розділення намагається знищити християн, зробити їх слабкими та нездатними протидіяти спокусам і демонічним силам.

Тому відкладімо теологічне питання на розсуд Божий і всі разом із новими силами почнемо молитися за оздоровлення людей від коронавірусу, за припинення смертей, за мудрість для

правителів країни та за мир серед християнської спільноти.

В основу молитви покладемо місце з Писання: «Один бо вірує, що можна їсти все, а немічний споживає ярину. Хто їсть, нехай не погорджує тим, хто не їсть. А хто не їсть, нехай не осуджує того, хто їсть, Бог бо прийняв його. Ти хто такий, що судиш чужого раба? Він для пана свого стоїть або падає; але він устоїть, бо має Бог силу поставити його.

Один вирізняє день від дня, інший же про кожен день судить однаково. Нехай кожен за власною думкою тримається свого переконання. Хто вважає на день, для Господа вважає, а хто не вважає на день, для Господа не вважає. Хто їсть, для Господа їсть, бо дякує Богові. А хто не їсть, для Господа не їсть, і дякує Богові.» (Римляни 14:2-6)

Молимося, щоб християн більше хвилювало питання спасіння та оздоровлення людей, ніж чи правильно з теологічної точки зору вакцинуватися. Щоб не дух роз'єднання, а навпаки – дух єднання панував серед християн. Щоб люди звернули увагу на найважливіші речі. Просімо Бога, щоб християни більше молилися та підтримували тих, хто хворіє, молилися, щоб Господь зупинив вірус та смерті.

Нехай Бог зробить кожного християнина знаряддям Своєї волі, щоб ми підтримували хворих у лікарнях та виявляли Його справжню турботу.

БЕЗ ТЕЛЕФОНІВ ТА ДОДАТКОВОЇ ЇЖИ: ЗАВЕРШИВСЯ 72-ГОДИННИЙ ПОХІД ДЛЯ ЧОЛОВІКІВ У КАРПАТИ

Виклики, перезавантаження, переоцінка життєвих принципів та цінностей і як результат – оновлення й піднесення у стосунках з Господом і рідними. У похід «Чотири мушкетери» йдуть чоловіки, щоб свідомо прийняти виклики для свого тіла, душі та духа.

Наприкінці жовтня 135 чоловіків провели в Карпатах 72 години без годинників, телефонів, гаманців, автомобілів, додаткової їжі, без виправдань чи відмовок.

Вони стикалися із серйозними фізичними, розумовими та духовними випробуваннями. Чоловіки різного віку, сімейного та соціального статусів прийняли екстремальний виклик своєму характеру,

аби зрозуміти, якими їх задумав Бог-Отець. «Ми віримо, що через ХСС (XTREME CHARACTER CHALLENGE) чоловіки з новою силою – підбадьорені та оновлені, як орли, – відкривають для себе та своїх близьких те вічне джерело, яке допоможе їм бути такими, якими їх задумав та привів у цей світ Отець: добрими батьками, чудовими чоловіками, благословенними синами», – запевняють організатори.

В Україні чоловічий рух 4М існує вже п'ять років. За цей час понад 500 чоловіків зі всієї країни стали учасниками ХСС в Карпатах.

Команда руху в Україні вже нараховує 66 чоловіків. Кожен з них склав посвяту перед Богом та один перед одним на наступний рік служіння, і вони вже готуються до походу у 2022 році.

Планується і другий похід Arise – похід для жінок у червні 2022 року.

МІСІОНЕРИ 10 РОКІВ ПРИБИРАЛИ СМІТТЯ: ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ НА ХМЕЛЬНИЧЧИНІ

Місіонер Віктор Мартинович з дружиною з 2001 року служать в селі Нягинині на Хмельниччині. Коли подружжя приїхало туди, там не було церкви, лише декілька віруючих людей. Наступного дня до них завітали місцеві жителі і попросили покинути їхнє село. Місіонери молилися, і Бог показав вихід. Про це йдеться на сайті voice.org.ua.

«Бог відповів на наші молитви так, що стали приходити різні думки, як служити цим людям. Я не знав до кінця, що це стовідсотково від Бога, але на серці було бажання – і я втілював його в життя. Багато років вся наша праця в селі полягала в тому, що ми робили добрі справи, прибирали село від сміття, розчищали від чагарників», – розповідає Віктор Мартинович.

На місці стихійних сміттєзвалищ побудували фонтан, клумбу-кошик із фонтаном, дитячий майданчик у центрі села, лавку примирення, встановили скрижалі з Десятьма заповідями, постелили тротуарну плитку. Потім зробили ремонт у дитсадку, у клубі, на поштовому відділенні, у медпункті. На місці старої ферми обладнали стадіон, встановили лавочки по селі, гойдалки для дітей.

«Один цікавий метод праці ми використали щодо підлітків. У селі була група хлопців із не зовсім хорошою поведінкою. Ми знали, що вони цікавляться

футболом, тому запросили їх у дім молитви, зробили для них обід, подарували Біблію, футбольну форму й м'яч. І вже під час цього обіду один хлопець попросив слова. Він зі сльозами на очах сказав, що ніхто в цьому селі ніколи не звертав на них уваги, а наша увага їх дуже зворушила. Один із цих хлопців вже покаявся й прийняв водне хрещення. А тепер ще один із цих юнаків наближається до Бога», – каже місіонер.

Два роки тому подружжя купило колишню колгоспну контору, за п'ять місяців зробили її реконструкцію і відкрили дім молитви. «У цьому домі молитви Бог уже оздоровив п'яťох дітей і одну жінку. Це були явні зцілення. Люди повертаються до Бога, і в нас уже 22 члени церкви», – ділиться Віктор Мартинович. Ще одна сім'я готується до хрещення. У неділю служіння відвідує 30-50 людей, а у всьому селі – 580 жителів.

У служінні Віктора був критичний момент, коли він мав намір усе залишити:

«Ми працювали в селі десять років, просто прибираючи сміття, наводючи порядок і роблячи інші добрі справи. Але результату, який ми хотіли бачити, не було – люди не наворачалися до Бога. Найважче було, коли мені старші брати сказали: «Залишай це село. Результату немає, лише витрати». Це було дуже важко зробити, бо багато сил і душі я вкладав у працю».

І от коли в черговий раз він прибирав сміття, то став Богові виливати свій біль: «Боже, нема від мене тут користі жодної. Напевно, я не на своєму місці і роблю не те. Напевно, усе ж треба послухатися братів – лишити це село й починати працю в якомусь іншому місці».

Коли тільки ця думка зазвучала в його розумі, він буквально почув, як хтось сказав: «Не бійся – роби! І невдовзі побачиш, що Я зроблю».

«Я навіть озирнувся навколо – настільки реальним був цей голос. Після того в моєму серці поселився неймовірний мир. У ту мить я вирішив, що не залишу це село, а буду робити те, що й робив. І через два тижні повернулася одна сім'я, через два місяці – ще одна. І так стали люди приходити на служіння», – пригадав Віктор Мартинович.

ШУМ НАВКОЛО ВАКЦИНАЦІЇ – НІЩО ПОРІВНЯНО З ТРАНСГУМАНІСТИЧНОЮ ЗАГРОЗОЮ

Поки мільйони людей у всьому світі сперечаються про необхідність чи небезпеку вакцинавання, за щільним інформаційним шумом навколо пандемії виявляється непоміченою справжня загроза, яка походить від трансгуманістичного вектора розвитку людства.

Розвиток нейротехнологій у рамках трансгуманістичної концепції – міжнародного руху, який підтримує використання досягнень науки та технологій для покращення розумових та фізичних можливостей людини з метою усунення хвороб, старіння та смерті, – загрожує вторгненням в особистість кожної людини.

Журнал Nature опублікував дослідження

нейробиологів зі Стенфордського університету, які розробили мозковий імплантат, що дозволив німому паралізованому пацієнтові набирати текст на ПК силою думки. Точність переведення імпульсів мозку в текст становила 94%!

Імплант BrainGate дозволив людині друкувати текст силою думки зі швидкістю 115 слів за хвилину. Дослідження також показало, що застосування автокоректора збільшує точність передачі до неймовірних 99%.

Розробники розповіли, що новий пристрій є інтерфейсом «мозок – комп'ютер». Технічно це стало можливо завдяки підключенню штучного інтелекту. Він інтерпретував сигнали нейронної активності, що генерувалися під час написання.

Такого роду досягненням раді не всі – багато вчених, філософів і богословів б'ють на сполох, намагаючись звернути увагу суспільства на те, до чого можуть призвести такі експерименти з точки зору біоетики.

«Череп – це бастион приватності; мозок – остання конфіденційна частина нас самих», – вважає нейрохірург Том Окслі, засновник Synchron, яка розробила імпланти, що дозволяють надсилати електронні повідомлення силою думки.

Поки що використання технології нейроімплантатів поза медициною залишається чимось умоглядним, але в майбутньому може призвести до повної втрати людиною здатності контролювати свої думки. Уряд деяких країн уже вживає заходів щодо захисту своїх громадян від такої небезпеки.

У липні цього року австралійська Synchron стала першою компанією світу, яка одержала дозвіл

Управління з санітарного нагляду (FDA) США на проведення клінічних випробувань нейроінтерфейсу на людях. Том Окслі та його колеги вже вводили електроди паралізованим пацієнтам через кровоносні судини. Електроди фіксували активність мозку і надсилали дані в комп'ютер, який інтерпретував їх і виконував команди, наприклад, надсилав електронні листи.

Для людей, позбавлених можливості спілкування словами та жестами, імпланти можуть стати єдиним способом комунікації. Крім того, розвивається технологія медичного стимулювання мозку електричними імпульсами для лікування когнітивних розладів.

Однак використання технології в комерційних цілях може призвести до падіння останнього бастиону приватності, внаслідок чого людина втратить можливість контролювати процеси, що відбуваються у власному мозку.

У 2017 році біоетик з Європи Марцелло Іенка запропонував запровадити новий клас прав: нейроправа, тобто свободу вирішувати, кому дозволено відслідковувати, читати чи змінювати мої думки. Професор Іенка консультує Євросоюз, ООН, ОЕСР та уряди з питань нейротехнологій та захисту від них недоторканності нашої свідомості.

Ще п'ять років тому він говорив, що технологія, розроблена для декодування та зміни активності мозку, має потенціал впливати на особистість людини.

За словами Девіда Гранта, дослідника з Університету Мельбурна, гарнітури, що посилюють концентрацію, вже використовуються у китайських школах. Пристрої, що відстежують рівень втоми, застосовують у шахтах Австралії. Де і як зберігаються й

використовуються дані активності мозку користувачів, важко встановити і ще важче контролювати.

«Не те щоб у нас може з'явитися якась безглузда утопія, коли одні люди контролюють мозок інших, змушуючи їх виконувати команди. Але може бути нудна утопія... Подивіться на компанії, що збирають особисті дані, найперше на Facebook та Google. Вони намагаються створити модель особистості людини, щоб потім використати її», – сказав Грант.

У вересні 2021 року уряд Чилі схвалив законопроект, який гарантує всім жителям право психічної цілісності. Проекти законів, що регулюють нейротехнології, цифрові платформи та використання II, також проходять розгляд у сенаті країни.

У Франції цього року запровадили закон про біоетику, який захищає право на психічну цілісність. Іспанія розробляє закон про цифрові права, у якому є параграф, присвячений імплантам. Влада Італії розмірковує, чи потрапляє психічна недоторканність під чинний у країні закон про приватність.

Навесні цього року стартап Ілона Маска Neuralink показав можливості останньої версії нейроінтерфейсу: на відео мавпа керує курсором на екрані за допомогою імплантованого в мозок чіпа. У майбутньому ця технологія дозволить користуватися смартфоном силою розуму швидше, ніж деякі друкують пальцями.

Таким чином, у недалекому майбутньому смартфони можуть стати безглуздом та зайвим анахронізмом. А користувачі з нетерпінням чекають не виходу нового iPhone, а розробки нового, ще ефективного чіпа з протоколом «мозок – комп'ютер».

Inlight.

РОЗДУМИ ПРО ГОРДІСТЬ

«Бо ти кажеш: «Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого». А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий. Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перещищеного, щоб збагатитися, і білу одягу, щоб зодягтися, і щоб ганьба нагоми твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити» (Об. 3:17-18).

Проблемою Лаодикійської церкви була невідповідність між уявленням про себе і реальним станом речей.

Та чи немає і в нас проблеми Лаодикійської церкви, що, фактично, є ознакою гордості?

Чи можна вас назвати не гордою людиною? Якщо ваша відповідь: «Так» – вітаю: це перша ознака гордості. Бо насправді з часу гріхопадіння з гордістю має справу кожна людина. Це невід'ємна складова людської гріховної природи.

Але чому з цим питанням так важко з цим розібратися? Бо є кілька таких станів, які називають гордістю, і лише один із них – гріховний.

Згідно з тлумачним словником, гордість – це: почуття особистої гідності і самоповаги; почуття задоволення від усвідомлення досягнутих успіхів, переваги в чому-небудь; надмірно висока думка про себе і зневага до інших, пихатість.

Почуття особистої гідності і самоповаги

Це почуття – добре, якщо базується на розумінні своєї сутності в Ісусі. Тобто того, хто ми в Ісусі.

Коли це знання в нас на рівні серця, ми будемо правильно реагувати на критичні зауваження, вони не зачіпатимуть нашого ества. Ми будемо цілісними людьми (див. 1 Сол. 5:23). Якщо це зауваження має підставу – дякуватимемо і прийматимемо. Якщо ні – дякуватимемо і житимемо спокійно далі.

Почуття задоволення від усвідомлення досягнутих успіхів, переваги в чому-небудь

Це почуття правильне і не гріховне, коли виникає не від порівняння з тим, що зробив хтось інший, а від усвідомлення того, що ти зробив все, що мав зробити.

Не треба порівнювати себе з іншими людьми. Скільки бід сьогодні наробилося соцмережі, коли неідеальні дівчата, мамочки чи дружини порівнюють себе з ідеальними блогерками і впадають в депресію.

Порівнювати себе треба з Божими стандартами і планами щодо себе. А тому насамперед треба про них дізнатися.

Слово Боже про це каже так:

2 Кор. 10:12-13 – «Бо ми не сміємо оцінювати себе або порівнювати з тими, хто сам себе вихваляє, коли вони міряють себе власною міркою й порівнюють себе з собою самими. Тим самим вони показують власну нерозумність. Однак ми не будемо надмірно вихвалитися, лише в тих межах, які призначив нам Бог».

Мр. 14:8 – «Вона зробила, що змогла».

1 Кор. 9:26 – «Отже, я біжу так, як той, хто має мету перед собою; б'юся так, щоб не просто розмахувати кулаками...»

Фил. 3:16 – «Я не думаю про те, що лишилося у минулому, а роблю все можливе, щоб досягти того, що попереду мене, у майбутньому».

Гал. 6:4 – «Нехай кожен досліджує діло своє, і тоді матиме тільки в собі похвалу, а не в іншому!».

«Кожен має сам бути суддею своїх вчинків, і тоді він зможе пишатися своїми досягненнями, не порівнюючи себе ні з ким».

Пр. 31:18 – «Вона розуміє, що добра робота її...»

Американський нейрохірург і політик Бен Карсон сказав: «Перемога над гордістю – це завжди результат боротьби. Якщо людина робить щось надзвичайно добре, і люди визнають це, їй доводиться боротися з собою, щоб не загордітися. Я помітив: що більше людина впевнена у своїх здібностях, то менше розповідає іншим про свої досягнення».

Надмірно висока думка про себе і зневага до інших, пихатість

Це гріховний прояв свого «я», власне, гордість, яку Бог ненавидить: «Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать». (ПРП. 3:34; 1 Петр. 5:5; Як. 4:6).

Чому це гріховний вияв? Бо всі заслуги і таланти, які дав Бог, людина приписує собі. Це духовний самообман. І всі люди горді. Просто хтось більше працює над собою, хтось менше, а хтось зовсім не працює, думаючи, що він не гордий.

Межа між гордістю і гідністю

Де пролягає ця межа? Як її побачити?

Гордість живиться ззовні, їй важливо, аби всі навколо помічали, що вона – краща, розумніша, ефективніша, успішніша за інших. Кожна її праця має бути зауважена і винагороджена. Гордість живе на порівняннях.

На протигагу цьому гідність не потребує зовнішнього визнання. Вона знає свою цінність в Ісусі і розуміє, Кому завдячує усіма своїми талантами, дарами і досягненнями. Їй не потрібні порівняння з кимось ззовні, вона дивиться на ближніх як на рівних, і виконує своє покликання, не чекаючи похвали і не ображаючись, якщо її не помітять.

Людмила Бендус.

НА ДНІПРОПЕТРОВЩИНІ ПРОВЕЛИ НАВЧАННЯ ДЛЯ СІМЕЙНИХ КОНСУЛЬТАТІВ

Навчання служителів сімейного відділу УЦХБЄ Дніпропетровської області відбулося у Дніпрі на базі церкви «Віфанія» 29-30 жовтня. Понад двадцять подружніх пар, які служать сім'ям у церквах області, пройшли курс «Підготовка до шлюбу».

Відкриваючи навчання, старший пресвітер обласного об'єднання церков ХБЄ області єпископ Михайло Мокієнко поблагословив присутніх та пові їм у молитві. Після чого слово взяла спікерка – Юрія та Тетяна Соколовські, консультанти з сімейних питань Міжнародного фонду «Молодь з місією», ведучі онлайн-ресурсу «Сімейний клуб», а також члени Сімейного

комітету при ВСЦ ЄХБ. Юрія та Тетяна у свій час організували рух «Тиждень подружжя» в Україні та виступили співавторами руху «Україна за сім'ю», йдеться на сайті УЦХБЄ.

Курс «Підготовка до шлюбу» розробило подружжя служителів Альберта і Жанет Джупе. Братство баптистів видало однойменний посібник, який містить біблійні принципи та багато практичних

питань сімейного життя. Посібник написаний простою мовою і легко читається, тому його можуть використовувати не тільки консультанти.

«Відділ сімейного служіння УЦХБЄ в нашій області ще тільки розгортає свою роботу, тому це перше навчання такого роду. Якщо ж взяти братство загалом, то Дніпропетровщина стала другою – перше навчання сімейних консультантів за цією програмою відбулося на Тернопільщині, де сімейне служіння очолюють Іван та Юлія Мудрі», – розповідає Костянтин Мельник, який разом із дружиною Данутою опікується служінням на Дніпропетровщині. Саме вони й організували захід.

За словами Костянтина, матеріал цього курсу дошлюбної підготовки задовольняють велику потребу в християнській літературі з консультування. Навчання стало справжнім благословенням для служителів, які працюють із сім'ями на місцях.

ДЕНЬ МОЛИТВИ ЗА СІРІТ

Щороку в листопаді у багатьох країнах світу проходить велика кількість служб і заходів з єдиною метою – знайти відгук у серцях християн про велику Божу любов до сирот.

Всеукраїнський день молитви за сиріт цього року припав на 14 листопада. Цей захід у нашій країні проводиться вже 11-тий раз. Загальну молитву ініціював Альянс «Україна без сиріт» ще у 2011 році. Мета ініціативи – закликати церкви до посиленої молитви за знедолених дітей та залучити віруючих до процесів вирішення проблеми

сирітства в Україні.

«Щороку до проведення цієї ініціативи долучаються тисячі місцевих церков та віруючих із різних конфесій та деномінацій по всій Україні, – зазначає голова

правління Альянсу Юрій Маринчак. – І ми віримо, що саме завдяки їхнім молитвам тисячі дітей-сиріт вже живуть сьогодні у дбайливих сім'ях».

Світлогляд.

ВНИКАЙ У СЕБЕ ТА У ВЧЕННЯ

Неодноразово доводилося чути, як люди (особливо старші), які віруючі впродовж багатьох років чи навіть десятиліть, на запитання: «Чи ви спасенні?» відповідають: «Як Бог дасть», «Хто його знає», «Бог розсудить» і т. ін. Це ще пів біди, а от коли вони заявляють, що винні перед Богом і прощення для них точно немає, то це значно серйозніша проблема.

До речі, згадані висловлювання таких віруючих інколи мають на увазі саме те, що вони вагаються у своїй невизначеності перед Богом. Не було б нічого дивного, якби так казали ті, хто ніколи не був упевненим у своєму спасінні, хто не мав справжньої зустрічі із Богом та не кається перед Ним. Одного разу вразив виступ проповідника, в якому він розповідав про похилого віку жінку, що зневірилася та в розмові із ним неодноразово заявляла, що її гріхи молодості, минулих літ не можуть бути прощеними, що вона винна перед Богом. (І це після багатьох років християнства!). Його запевнення в тому, що вихід завжди є, можливості примиритися з Богом ніхто не відбирав, не дали ніякого результату.

Що стає причиною того, що зникають тверді переконання у спасінні, які були колись? Усе більше пересвідчуємося, що причиною цьому насправді є нерозуміння доктрини виправдання. Так-так! Саме віра без повного розуміння призводить до цього. Буває, що люди приходять до Бога через проповіді, в яких зазвичай не розкривається глибоко суть того, чому ж все таки ми повинні бути впевненими у своєму спасінні, коли приймаємо вірою жертву Спасителя, і що відбувається в духовній сфері в цей час.

Скажімо, проповідь Петра: «Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, – і дара духа Святого ви приймете!» (Дії 2:38) викликала неабияку реакцію слухачів і «ті, хто прийняв його слово охрестилися. І пристало до них того дня душ тисяч зо три! І вони перебували а науці апостольській, та в спільноті братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах» (Дії 2:41-42). Постійне перебування в науці апостольській було однією із умов, щоб не втратити те, що отримали в цей день через прості слова проповіді Петра тисячі людей, тобто, спасіння.

Можна довго, а то й усе життя триматися на хвилі віри в те, що ти прощений, бо за тебе постраждав Христос. Але часто трапляється так, що люди згадками повертаються до минулих моментів життя, загострюють свою увагу на не найкращих із них. Тим більше, коли у них знайдуться «хороші» помічники для того, щоб повернути минуле. На ґрунті цього у них виникають логічні запитання, над якими вони раніше ніколи по-особливого не замислювалися, а наслідком є сумніви, вагання, глибокі розчарування. «Невже Бог може таке мені простити?»,

«Я б сам ніколи такого не забув...», «Хіба я кращій за інших?», – так інколи починають міркувати під впливом певних ситуацій, невдало, недоречно чи невчасно сказаних окремих проповідей та потрапляючи в особливі, скрутні обставини життя.

Нам не потрібно ускладнювати своє спасіння, але, отримавши його, напевно, слід вникнути в суть того, завдяки Кому воно відбулося та чому можна (а то й потрібно) бути впевненим у ньому. Інколи достатньо кількох слів про те, що ми винні перед Богом і виправдуємося через жертву Ісуса Христа, для того, щоб людина отримала спасіння. Але її потрібно навчити, або, що найкраще, вона повинна сама заглибитися в істини Слова Божого та зрозуміти, що ж все-таки означає перейти від вини до праведності, адже між цими поняттями – усвідомлення вини, покаяння, прощення, виправдання, навернення.

Тільки зрозумівши суть згаданих термінів, доктринальних істин, отримуємо такі фундаментальні знання, які не дозволять захитатися й тоді, коли хтось нагадає наше минуле, коли в часи труднощів та випробувань здаватиметься, що згасає віра. Бо ж віра незламна, коли базується на особистих знаннях. Це віра, яка не перейнята від когось, а бере початок від першоджерела всього – Святого Письма. Адже в ньому сказано, що «... віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Рим. 10:17).

Бог колись заявив: «Погиє народ Мій за те, що не має знання» (Ос. 4:6). Не віра дає знання, вона – похідна від них. Адже правильно і добре вірити в те, що ти знаєш та розумієш. Апостол Павло писав до коринтян: «Звіщаю ж вам, браття, Євангелію, яку я вам благовістив, і яку прийняли ви, в якій і стоїте. Якою й спасаєтесь, коли пам'ятаєте яким словом я благовістив вам, якщо тільки ви ввірували не наосліп» (1 Кор. 15:1-2). Він наголошує, що важливо увірувати не наосліп, а з глибоким усвідомленням почутих істин та їх розумінням.

Апостол Павло навчав молодшого співпрацівника і служителя Божого Тимофія: «Вникай в себе і вчення; наполегливо тримайся цього, бо роблячи

так, ти спасеш себе і тих, які слухають тебе» (1 Тим. 4:16). Немає сумніву в тому, що Тимофій, якому адресувався лист, був спасенною людиною, адже сам апостол по-особливого зазначав це: «Я привожу на пам'ять собі твою нелицемірну віру, що перше була оселилася в бабі твоїй Лоїді та в твоїй матері Евнікі; певен же я, що й у тобі вона оселилася» (2 Тим. 1:5). Проте він закликає свого послідовника вникати в себе та в науку, бо це допоможе зберегти, не втратити, довершити набуте спасіння.

Кажуть: спасіння потопачих – справа рук самих потопачих. Людина, яка опинилася перед грозою затонути, хапається за соломинку, а не бездіяльно чекає на рятувальний круг з берега, човен, який би наблизився до неї... Ной, якому Бог дав повеління будувати ковчег, власними руками спасає себе і свою сім'ю. Він отримав від Бога слово, яке глибоко засіло в його серці, він його пам'ятав та постійно роздумував над ним і знав, що до того, як ковчег буде споруджений, потопу не буде. Природа не подавала ніяких ознак можливої повені. Уявімо лише сторонні погляди та посмішки людей. Від чого спасатися і коли це буде потрібно. Але Ной був зайнятий справою особистого спасіння.

Ми чуємо церковні проповіді, які переважно є фрагментами вчення про спасіння, про служіння, про посвячення тощо, і з них формуємо певні загальні уявлення щодо різноманітних питань, які визначають окремі сторони нашого християнського життя. При цьому найголовніше, щоб виникнення тих чи інших поглядів узгоджувалося з духом Писання. Тому апостол закликав Тимофія вникати в себе і у вчення, щоб спастися і спасати інших. А це означало, що Тимофієві потрібно намагатися детально розібратися у суті Божих істин, засвоїти їх, пильнувати за своїми думками, вдумуватися у слова та вчинки, аналізувати мотиви своїх дій.

Результатом виконання цього стане християнське життя, в якому панує гармонія із самим собою та зі Словом Божим, життя спасенної Божої дитини.

І. К.

ЯК ЗМІНИТИ ЦЕРКВУ І СВІТ?

Мій викладач у семінарії любив повторювати: «You can change the church as soon as you teach». Суть у тому, що справжні переміни в церкві напряму залежать від того, як церкву навчають (звісно, Слова Божого насамперед).

Я переконаний, що це стосується не лише церкви, але й суспільства.

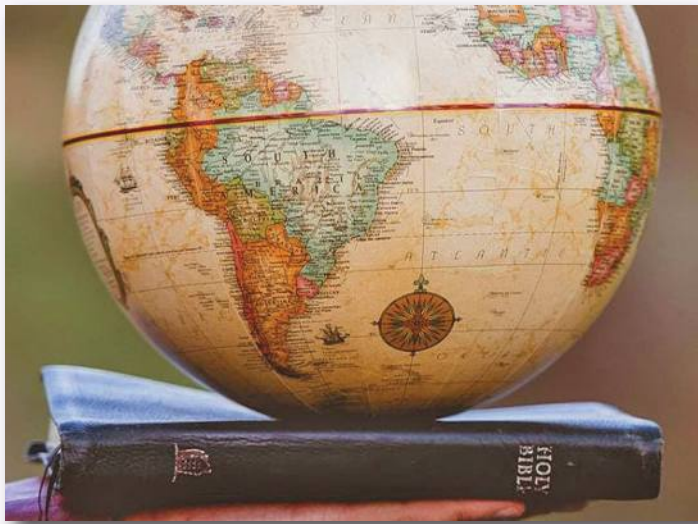
Люди не змінюються по-справжньому і надовго лише через гучні лозунги, емоційні промови, яскраві історії, досконалі закони чи комфортні умови для життя, але – від послідовного, глибокого та практичного дослідження Слова Божого з фокусом на його застосуванні. Чому?

«Бо Слово Боже – живе й діяльне, і гостріше, ніж будь-який двосічний меч. Воно здатне відтинати душу від духа та судити найпотаємніші помирли й наміри. Воно проникає аж до суглобів, аж до мозку кісток» (Євр. 4:12, УМТ).

«Усе Святе Писання, оскільки воно натхнене Богом, корисне для навчання істини затятих грішників, для виправлення помилок і для виховання в праведності, щоб кожна людина Божа була здатна й готова виконати будь-яку добру справу» (2 Тим. 3:16-17, УМТ).

Слово Боже відкриває людям серце Бога, а також їхні власні серця, вказуючи на потребу в перемінах, шлях для перемін і де взяти силу, щоб звершити необхідні переміни.

Слово Боже говорить про корінні проблеми кожного з нас, наших церков і нашого суспільства. Воно вказує

на еталон та шляхи побудови правильних стосунків між різними людьми на різних рівнях і в різних сферах.

Однак переміни можуть розпочатися лише з однієї людини, яка сама прийме рішення змінитися і стати людиною Слова.

Одного разу знайшовся такий чоловік. «Бо Ездра приготував своє серце досліджувати Господнього Закону, і виконувати його, і навчати в Ізраїлі устава та права» (Ездр. 7:10).

У результаті Бог зробив через нього неймовірні переміни серед Божого народу, що мало вплив навіть на інші народи на міжнародній арені.

Це ж відбувалося і пізніше через таких людей, як Мартін Лютер, Чарльз Сперджен, Біллі Грем. Бог завжди по-особливого діє через людей Слова, які знають і слухаються Його і закликають до цього інших.

Для цього необхідно приготувати серце, як зробив Ездра, який, посівши високу державну посаду в Вавилоні, очевидно, був дуже зайнятий

державними справами, але все ж знаходив час для перебування в Слові Божому (як і цар Давид).

Щобільше – Ездра був у чужій країні, у чужому місті, серед язичників, працював на ворожий уряд. У нього були дуже недосконалі життєві обставини, як у всіх нас, але він приготував своє серце для дослідження, застосування і навчання Слова Божого.

Ніколи не буде ідеальних умов для того, щоб почати читати Слово Боже. Ви ніколи не станете ідеальним для цього. Однак Біблія – це історія про Великого Бога, який діє серед неідеальних умов у неідеальних людях, що приготували своє неідеальне серце, щоб слухати й слухатися Бога

Хочете змінити церкву і суспільство? Для цього найперше потрібно змінитися самому. Як саме і в чому?

Вивчайте Слово Боже.
Виконуйте Слово Боже.
Навчайте інших Слову Божому.

Андрій Савич.

ТЕМПЕРАМЕНТИ – Я ЧОМУ ТАКИЙ ЗЛИЙ БУВ?

Викладаючи біблійну душеопіку, ми іноді вказуємо на помилковість психологічних теорій і ярликів. І часто чуємо питання: «А що поганого в теорії темпераментів? Хіба не правда, що люди відрізняються один від одного за характером?». Коротко поясню, в чому помилковість і навіть небезпечна «темпераментів».

Необхідно зрозуміти різницю між довільними описовими ярликами і тим, що пропонується як причини поведінки. Чи існують різні характери? Звісно! Тільки їх не чотири, а безліч. І незалежно від психології люди завжди користувалися різноманітними ярликами для опису людських характерів: працьовитий, як мураха, впертий, як осел... Сороки – балакучі, заєць – боягузливий і т. д. Не було б жодних проблем, якби темпераменти належали до цієї безлічі характеристик і порівнянь і просто описували поведінку людини.

Але темпераменти нав'язуються не просто як описові ярлики. Психологія вчить, ніби темперамент є якоюсь невід'ємною внутрішньою реальністю душі людини, і отже – причиною поведінки. Перефразовуючи Печкіна, «я чому раніше такий дратівливий був? Тому що я холерик!». Або: «Я чому такий боягузливий? Тому що я – заєць», і цей «заєць» – не просто опис поведінки, це невіддільна мені внутрішня причина мого боягузтва. Про причини своєї «мурашиної», а тим більше – «свинської» поведінки ніхто серйозно так не думав. А ось грецькі назви темпераментів звучать по-науковому, і люди дійсно вірять, що «флегматичність» неминуче змушує лінуватися, а «меланхолійність» – відчувати смуток.

Тут криється одна з головних розбіжностей між людськими теоріями (Кол. 2:8) і Божим Словом, яке проникає до глибин людської душі й дає найточніші пояснення нашої

мотивації (Євр. 4:12). Чому я поводжусь так, як поводжусь? Що мною рухає? Моя поведінка завжди є проявом цінностей мого серця (Мт. 6:21 і Лк. 6:43-45). Чому я драгуюся і конфліктую? Не тому, що холерик, а тому, що не проявляю такий плід Духа, як самоконтроль (Гал. 5:23) і борюся за свої непомірні бажання замість того, щоб шукати Божої волі (Як. 4:1-8). Чому я лінивий? Не тому, що флегматик, а тому, що комфорт і задоволення мені дорожчі за виконання Божого покликання і служіння ближнім.

У цьому й полягає головна помилка і шкода теорії темпераментів – вона відводить від біблійного розуміння причин нашої поведінки, пропонує помилкові пояснення. У результаті замість того, щоб по-біблійному заглиблюватися у своє серце (Пс. 138:23-24, 1 Тим. 4:16) і змінюватися в досконалий образ Христа, віруючі беруть свій «темперамент» як невіддільну ім незмінну даність і виправдовують цим гріховні почуття, слова і дії. Замість того, щоб християнському колективу зростати в любові, терпінні, поборливості, однастайності і прощенні, нас вчать «підбирати команду» на підставі темпераментів.

Хіба Біблія замовчує про наші відмінності? Ні, Писання підтверджує різноманітність наших нахилів і, в якомусь сенсі, типів особистості, наприклад, говорячи про різні духовні дари. Але, по-перше, їх різноманітність не обмежена схемкою з чотирьох квадратиків. А головне – відмінність дарів не звільняє кожного від обов'язку виявляти всі прояви любові й плоду Святого Духа: любов, довготерпіння, милосердя, самоконтроль, лагідність, доброту, служіння, самопожертву і т. д. Володіння різними дарами не скасовує головний закон біблійної психології: наша поведінка завжди визначається бажаннями нашого серця, і ми завжди відповідальні за нього (Пр. 4:23).

«Стережіться, щоб ніхто вас не звів філософією та марною оманю за переданням людським, за стихіями світу, а не за Христом, Бо в Ньому живе вся повнота Божества тілесно, і ви маєте в Нім повноту...» (Кол. 2:8-10).

Андрій Мурзін.

8 ОЗНАК ЛІНИВОЇ ЛЮДИНИ

«ІДИ ДО МУРАШКИ, ЛІНЮХУ, ПОГЛЯНЬ НА ДОРОГИ ЇЇ Й ПОМУДРІЙ...» (ПРИП. 6:6).

Лінивий нічого не береться робити сам

Лінивому важко з ініціативою. Він покладається на інших, щоб ті казали йому, що робити (Прип. 6:9), і його слова випереджають його реальне життя (Прип. 14:23). Він говорить про великі плани, але не може втілити їх у життя.

Він може відволікатися на задоволення і розваги, але ніколи не забрудниться, важко працюючи.

Лінивий не доводить справи до кінця

Навіть якщо у вас є ресурси, щоб щось почати робити, ви все ще можете бути лінивою людиною. Ледачий не здатний довести справи до кінця (Прип. 12:27, 19:24, 26:15). Навіть якщо він береться за роботу, як тільки виникнуть якісь труднощі, вся мотивація зникає, і він повертається у звичний стан неробства.

У нього на столі купа напівпрочитаних книг,

безліч домашніх проєктів, які ще чекають завершення, численні обіцянки друзям та родині, які залишилися невиконаними, колекція майже написаних статей у черзі та абонемент у спортзал, який не використовувався з січня 2018 року.

Лінивий уникає важких завдань

Щоб приховати свою лінь, він знайде виправдання в боягузливих поясненнях, як-от: «На вулиці лев, серед майдану я буду забитий!» (Прип. 22:13). Зіткнувшись із важкими рішеннями та потенційно важкими розмовами, лінивий впадає в нерішучість, коливається між кількома варіантами і врешті-решт звернеться до розваг, щоб відволіктися від роботи, яка перед ним стоїть.

Лінивий тривожний і неспокійний

Оскільки він живе всупереч тому, що його створили

працювати, будувати, звершувати й творити, ледачий постійно неспокійний і сповнений тривоги. Він може прагнути більшої продуктивності та досягнень, але через своє небажання працювати він існуватиме, постійно жадаючи чогось і ніколи не отримуючи (Прип. 13:4). Згодом ці нездійснені бажання завдадуть серйозної шкоди його життю: «Пожадання лінивого в'є його, бо руки його відмовляють робити, він кожного дня пожадливо жадає...» (Прип. 21:25-26).

У лінивого постійні проблеми

Життя лінивого охоплене неприємностями (Прип. 15:19). У нього можуть виникнути фінансові проблеми (Прип. 12:11, 19:15, 20:4, 21:5, 24:33-34) або вічний безлад вдома. Прості обов'язки, як-от оплата рахунків і технічне обслуговування автомобіля, викликать якісь тертя.

Лінивий може бажати духовно зростати, але дисциплінування для регулярного читання Біблії, молитви, богословського навчання, церковних обов'язків – це занадто багато для нього.

Лінивий шкодить іншим

Оскільки ледачий не бажає працювати й розвивати свої навички, він мало що може запропонувати іншим. І здебільшого заважає тим, кому може знадобитися його послуга. «Як оцет зубам, і як дим для очей, так лінивий для тих, хто його посилає» (Прип. 10:26).

Непродуктивний, не зосереджений, він пікується про себе більше за інших, зводиться з розуму своїх роботодавців і не проживає довго в жодному середовищі, яке вимагає старанності та самозречення. Зрештою, лінивий належить до того ж класу, що злодій і марнотратник (Прип. 18:9).

Лінивий обманюється

Прихильність лінивого служити собі та підтримувати бездіяльність може бути настільки сильною, що він протистоятиме будь-яким аргументам тих,

хто намагається зіштовхнути його з ліжка (або відірвати від комп'ютера чи телефону).

Повільне накопичення багатства за допомогою постійних звичок роботи непривабливе для лінивого, тому нереальні мрії про швидкі гроші можуть домінувати в його розумі (Прип. 21:5). Нерідкі випадки, коли лінивий вигадує духовні виправдання для того, щоб не працювати, апелюючи до библійного вчення про необхідність відпочинку, про те, що спасіння не відбувається завдяки ділам, про необхідність «збалансованого життя», про безпеку придбання багатства і так далі.

У кожному разі лінивий у розмовах зі своїми порадиниками буде переконаний, що він розумніший за всіх: «Лінивий мудріший ув очах своїх за сімох, що відповідають розумно» (Прип. 26:16).

Лінивий не стане лідером

На жаль, через свою лінь лінивий не матиме великого впливу. Він точно не стане лідером, бо лідерство вимагає старанності, жертвості, довгих годин, болю та наполегливості.

Лінивий зневажає ці якості, тому він буде працювати під керівництвом тих, хто вже присвятив себе важкій роботі: «Роботяща рука пануватиме, а лінива даниною стане» (Прип. 12:24).

Гарні новини для лінивців

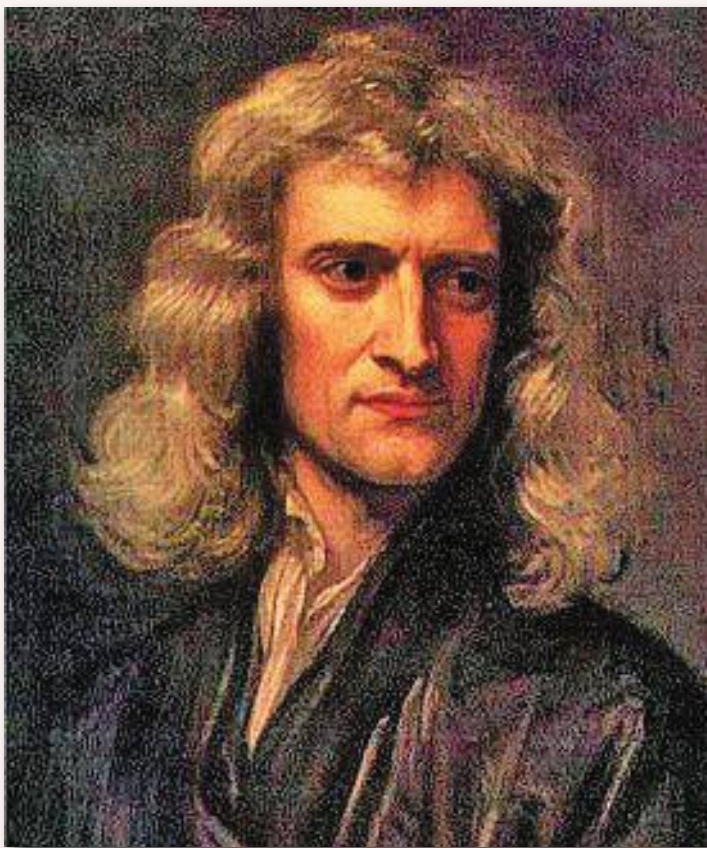
Потурання лінощам суперечить нашому поклонянню як християн. Нам потрібна Божа благодать і світло Христа, об'явлене в Євангелії.

Добра новина про спасіння, окрім діл, спонукує старанно працювати в цьому короткому житті на землі на славу Богу, для добра інших і на нашу користь. А енергійний Дух Христа змушує шліфувати вміння, які нам дав Бог, щоб ми могли бути корисними нашому Царю та нашим ближнім, щоб мужньо долати важкі завдання й виконувати їх.

thegospelcoalition.or

ЯК ІСАК НЬЮТОН ПРОВІВ СВІЙ ДВОРІЧНИЙ КАРАНТИН...

У переддень Різдва 1664 року на лондонських будинках стали з'являтися червоні хрести – перші мітки Великої епідемії чуми. До літа смертоносна епідемія значно поширилася. 8 серпня 1665 року заняття в Кембриджі були припинені, персонал розпущений до закінчення епідемії. Ісаак Ньютон поїхав додому в Вулсторп, захопивши з собою основні книги, зошити та інструменти.

Це були тяжкі роки для Англії – спустошлива чума (тільки в Лондоні загинула п'ята частина населення), недешева війна з Голландією, Велика лондонська пожежа.

Але значну частину своїх наукових відкриттів Ньютон зробив у самоті «чумних років». Зі збережених заміток видно, що 23-річний Ньютон вже вільно володів базовими методами диференціального й інтегрального числення, включаючи розкладання функцій в ряди й те, що згодом було названо формулою Ньютона-Лейбніца. Провівши ряд дотепних оптичних експериментів, він довів, що білий колір є сумішшю кольорів спектра.

Пізніше Ньютон згадував про ці роки: «На початку 1665 року я знайшов метод наближених рядів і правило перетворення будь-якого ступеня двочлена в такий ряд... У листопаді отримав прямий метод флюксії (диференціальне числення); у січні наступного року отримав теорію кольорів, а в травні приступив до зворотного методу флюксії (інтегральне обчислення)... У цей час я переживав найкращу пору своєї юності і більше цікавився математикою і натуральною філософією, ніж коли-небудь згодом».

Отож не витрачайте даремно час і сили, читайте, займайтеся корисним ділом і робіть відкриття!

Олександр В'ялов.

САМІ ВПОРАЮТЬСЯ

Бере його диявол у зону підвищеної епідеміологічної небезпеки й каже: «Якщо ти син Божий, не дотримуйся карантинних заходів, бо написано: Не будеш боятися зарази, що ходить у темряві, зарази, що спустошує опівдні, не станеться тобі зло, і зараза не наблизиться до оселі твоєї. Отже, не турбуйся про безпеку ближнього твого, бо ближній твій сам дбатиме про себе: кожному достатньо свого піклування».

«Ясна річ! – відповідає йому християнин. – Тато пообіцяв, куди ж тепер Він дінеться?! І зло не станеться, і зараза не наблизиться. Дбати про безпеку ближнього неконституційно! До того ж небезпека перебільшена – від серцевого нападу вмирає значно більше людей. А ще я чув про знайомого знайомого, який дотримувався всіх карантинних заходів, а все одно захворів і помер (чого боявся безбожний, те й спіткало його).

І ось усі пророки YouTube одногласно говорять, що фахівці-медики помиляються. Це все – маніпуляції громадською думкою, спеціально розроблені секретними службами. Але я тепер – син Божий, що сам знає добро і зло, так що мене їм не обдурити!

Тоді диявол залишає його, кажучи: мені тут нічого робити. Я їм більше не потрібний – самі впораються!

Сергій Головін.

ВАМ ПРИПИСАНИЙ ЗДОРОВИЙ СМІХ

Сміх корисний, навіть якщо він починається через виділення адреналіну та інших гормонів стресу.

Якщо вас лоскотує або ви почули гарний жарт, відразу сім різних центрів у мозку реагують на це по-різному. Ваша реакція починається з вироблення гормонів стресу. Нормальний ритм дихання переривається, у кров вивільняються різні нейромедіатори, у тому числі дофамін. І так – мозок людини також визначає лоскіт, так що ви не можете самі себе лоскотати.

Учені також вважають, що як тільки ви починаєте сміятися, слинні залози починають виділяти додаткові імунні речовини. Крім того, у великих обсягах виробляються антитіла, що вбивають Т-лімфоцити. Серце починає частіше битися, кров'яний тиск підвищується, щоб підтримати м'язові скорочення, які відбуваються через сміх.

Ці скорочення м'язів, насправді, дуже гарна справа. Власне кажучи, одна хвилина хорошого сміху прирівнюється до десяти хвилин тренувань на гребному тренажері! Крім налагодження і зміцнення соціальних зв'язків, сміх корисний із багатьох точок зору. Лоскіт звичайний спосіб тактильного контакту батьків і маленьких дітей. Гумор веселить серце і піднімає дух.

«Серце радісне добре лікує, а пригноблений дух сушить кості» (Приповісті 17:22).

№ 11 (206) Виходить щомісяця
листопад 2021 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятдесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р UA 59336677000002600105253532, АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726